

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 311/25
15.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Растка Поповића, председника већа, Данка Лаушевића и Људмиле Миљковић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела разбојништво у покушају из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 30 КЗ, одлучујући о жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Николе Матића, адвоката Стефана Јокића и адвоката Ивана Бајазита, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.226/24 од 19.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Николе Матића, адвоката Стефана Јокића и адвоката Ивана Бајазита, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.226/24 од 19.12.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.226/24 од 19.12.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојничка крађа у покушају из члана 205 став 3 КЗ у вези члана 30 КЗ, па је, применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54 и 63 КЗ, осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју му се има урачунати време проведено у притвору, по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр.146/24 од 12.04.2024. године, који му се рачуна од 10.04.2024. године, када је ухапшен, до 19.12.2024. године, када је притвор према окривљеном укинут. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини бити одлучено накнадно, посебним решењем.

Против напред наведене пресуде, благовремено су жалбе изјавили:

-браниоци окривљеног АА, адвокат Никола Матић и адвокат Стефан Јокић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и окривљеног осуди за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 1 КЗ, или побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или окривљеном изрекне блажу кривичну санкцију, уз захтев да заједно са окривљеним буду обавештени о седници већа;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Бајазит, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз захтев да заједно са окривљеним буде обавештен о седници другостепеног већа.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду, у поднеску Ктж.бр.336/25 од 04.04.2025. године, предложио је да Апелациони суд у Београду, као другостепени, одбије као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Стефана Јокића и адвоката Николе Матића од 04.03.2025. године, као и жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Бајазита од 10.03.2025. године, те потврди пресуду Вишег суда у Београду К.бр.226/24 од 19.12.2024. године.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Николе Матића, адвоката Стефана Јокића и адвоката Ивана Бајазита, на којој је размотрио списе предмета, заједно са првостепеном пресудом коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, па је, по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбама бранилаца окривљеног АА, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка, из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП и члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлозима, те да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а они разлози који су наведени су потпуно нејасни и у знатној мери противречни.

Међутим, супротно изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљеног, о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из цитираног законског члана, Апелациони суд у Београду налази да је првостепена пресуда, како у изреци, тако и у образложењу, јасна и разумљива, односно садржи јасне и непротивречне разлоге о свим одлучним чињеницама, из којих се закључује како је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим и које је радње предузео ради извршења истог, а такође из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела, а потом и како је првостепени суд ценио изведене доказе, што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају закључци првостепеног суда.

Браниоци окривљеног, истичу да је изрека првостепене пресуде неразумљива и контрадикторна сама себи, будући да је окривљени оглашен кривим за покушај кривичног дела, а описује се свршена радња, што наведено представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП.

Међутим, чињенични опис наведен у изреци првостепене пресуде, садржи законска обележја кривичног дела разбојничка крађа у покушају из члана 205 став 3 КЗ у вези члана 30 КЗ, с обзиром да је у истом наведено да је окривљени, када је оштећени Balaji Gunasekaran кренуо да излази из возила са места сувозача и пошао да узме свој ранац који се налазио на задњем седишту, поред лица ББ, зграбио ранац и узео га, да би потом оштећени ВВ изашао из возила, дошао до окривљеног који је седео на месту возача и држао ранац, када су почели да се отимају око ранца, услед чега се ранац поцепао и са њега је откинута ручка и ранац је пао поред наведеног возила, а након тога је оштећени узео ранац и удаљио се од возила, те је потом из истог возила изашао и ББ за којим је кренуо окривљени и задао му више удараца затвореном шаком у потиљачном делу главе и нанео му лаку телесну повреду у виду нагњечине потиљачног дела главе, након чега је окривљени пришао оштећеном ВВ и задао му ударац затвореном шаком у пределу лица тј. носног комплекса, при чему му је нанео телесне повреде и то лаку телесну повреду у виду нагњечине у пределу корена носа и тешку телесну повреду у виду прелома носних костију са дислокацијом, које повреде су, у време наношења, у укупном дејству представљале једну јединствену тешку телесну повреду, када су им пришли полицијски службеници, чиме су спречили окривљеног да заврши започету радњу, којом приликом је окривљени одбацио од себе покидан каиш од ранца, који је имао у рукама и покушао да седне у поменуто путничко моторно возило на месту возача, када су га полицијски службеници легитимисали.

Овакав чињенични опис, који је претходио одговору окривљеног оштећенима да цена превоза до њиховог смештаја износи 30.000,00 динара, на шта су му окривљени објаснили да немају толико новца, да се заустави и да ће му платити само за ту деоницу, садржи радњу одузимања туђе покретне ствари, односно ранца оштећеног од стране окривљеног, у намери да његовим присвајањем себи прибави противправну имовинску корист, након чега је оштећени ВВ дошао до окривљеног који је седео на месту возача и држао ранац, те почео са окривљеним да се око ранца отима, услед чега се ранац поцепао и са њега је откинута ручка и ранац је пао поред возила окривљеног, након чега је оштећени узео ранац и удаљио се од возила, а потом је из истог возила изашао и ББ којем је окривљени задао више удараца затвореном шаком у потиљачном делу главе, након чега је пришао и оштећеном ВВ и задао му ударац затвореном шаком у пределу лица, чиме је окривљени употребио силу у намери да украдену ствар задржи, међутим, како су им тада пришли полицијски службеници, окривљеног су спречили да заврши започету радњу, због чега је кривично дело остало у покушају.

Жалбама бранилаца окривљеног, побија се првостепена пресуда и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, тако што се оспорава оцена суда о изведеним доказима, и то оцена одбране окривљеног, као и исказа оштећених и сведока, уз оспоравање чињеничних и правних закључака првостепеног суда.

Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд, на основу свих

потребних и изведених, те правилно цењених доказа, како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, те и у склопу одбране окривљеног, чињенично стање потпуно и правилно утврдио и дошао до несумњивог закључка да је окривљени АА извршио радње ближе описане у изреци првостепене пресуде, при чему је за своје чињеничне и правне закључке изнео јасне, довољне и аргументоване разлоге које као правилне прихвата и веће овог суда.

Жалбама бранилаца окривљеног, оспорава се закључак суда да је окривљени имао намеру да прибави противправну имовинску корист, и то у вредности преко 5.000,00 динара, те браниоци указују, како на одбрану окривљеног, тако и на исказе оштећеног и сведока.

Међутим, Апелациони суд у Београду налази да је правилна оцена првостепеног суда о неистинитости тврдње одбране окривљеног да се критичном приликом није представио као таксиста и да је сведока оштећеног ВВ и сведока ББ повезао са аеродрома бесплатно на молбу пријатеља ГГ који га је замолио да повезе два индијца до града без икакве надокнаде, па је он хтео да му учини, као и да није имао никакву апликацију за показивање километраже и цене. Наиме, одбрана окривљеног је у супротности са тврдњама оштећеног и сведока да им је окривљени управо сам пришао и понудио такси услугу чим су изашли са аеродрома, што је, према правилном ставу првостепеног суда, потпуно животна и логична ситуација. Такође, првостепени суд је правилно поступио када није поверовао ни наводима одбране окривљеног да је видео да су та два лица код банкомата, након подизања новца исти ставили у јакну, а ово из разлога што су оба сведока сагласно навела да мисле да окривљени није видео где су они ставили новац након подизања са банкомата.

Жалбом бранилаца окривљеног, оспорава се оцена суда дата о исказу сведока ГГ, а који је навео да је замолио окривљеног АА да без накнаде превезе два индијца до њиховог смештаја, јер су исти били у алкохолисаном стању и да су правили буку на аеродрому. Међутим, првостепени суд је правилно поступио када исказ именованог сведока није прихватио, оценивши га као неуверљив, неживотан, нелогичан и у супротности са осталим изведеним доказима и као такав оцењен као очигледан покушај помоћи окривљеном АА у циљу избегавања кривице, те је у потпуности оповргнут исказима сведока-оштећеног ВВ и сведока ББ.

Такође, првостепени суд је правилно поступио када није прихватио одбрану окривљеног да није имао намеру да одузме ранац оштећеног ВВ, те да је ранац пукао, тако што је један од двојице путника кренуо да га удари истим, па је он ранац ухватио и тако је отпала ручка са њега. Наиме, сведок оштећени ВВ и сведок ББ навели су да је окривљени, након што је зауставио ауто на предметној локацији, узео ранац са задњег седишта, те је након тога оштећени ВВ изашао из аута, пришао окривљеном и покушао да поврати ранац, па је исти пукао услед отимања, односно отпала му је ручка. Наведено је потврдио и сведок полицијски службеник ДД, чија се оцена жалбеним наводима бранилаца окривљених, дата од стране првостепеног суда, оспорава, а који је изјавио да је видео неко кошкање између три лица, односно да једно лице покушава да отме нешто од друга два лица, тј. да се надвлаче око неке ствари, за коју је касније, када је пришао, видео да се ради о ранцу са кога је отпала ручка. Осим тога, и сведок,

полицијски службеник ЂЂ, чију оцену исказа, дату од стране суда, такође браниоци окривљеног у жалбама оспоравају, наводи да су му сведок-оштећени ВВ и сведок ББ, након што је са колегом стигао на лице места, рекли да је окривљени хтео да им наплати возњу 30.000,00 динара, те пошто су му рекли да им је то превише, исти је зауставио ауто, покушао да им отме ранац, којом приликом их је ударао обојицу.

Браниоци у жалби истичу да, у првостепеном поступку, вредност покретне ствари није утврђена, а сви имовински деликти захтеву прецизно опредељену вредност предмета кривичног дела.

Међутим, окривљени је првостепеном пресудом оглашен кривим због извршења кривичног дела разбојничка крађа из члана 205 став 3 у вези члана 30 КЗ, чије је битно обележје употреба силе против неког лица, или претње да ће се непосредно напасти на живот или тело, и наношење неком лицу са умишљајем тешке телесне повреде, што ово кривично дело чини квалификованим обликом разбојничке крађе, а не вредност украдене ствари. При томе, правилан је став првостепеног суда да из радњи, које је окривљени критичном приликом предузео, произилази да је очигледно ишао за тим да, одузимањем предметне ствари, прибави себи немалу противправну имовинску корист, вредности преко 5.000,00 динара, те окривљени, и према налажењу овог суда, није знао шта се све налази у ранцу и које вредности, и није видео где је оштећени ставио новац подигнут са аутомата.

У жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Бајазита, истиче се да је спорна квалификација повреде оштећеног, с обзиром да из извештаја лекара специјалисте КБЦ Земун, кабинета Центра хитне помоћи ВМА, лекара специјалисте неурохирургије КБЦ Земун и радиолошког налаза КБЦ Земун, не проистиче правна квалификација тешке телесне повреде, што је супротно налазу и мишљењу вештака Милоша Јанчића.

Међутим, Апелациони суд у Београду налази да се изнетим жалбеним наводима, не доводи у питање квалификација повреде оштећеног ВВ. Наиме, из налаза и мишљења вештака др Милош Јанчића, утврђено је да је оштећени ВВ критичног дана задобио следећу телесну повреду: нагњечину у пределу корена носа и прелом носних костију са дислокацијом (са померањем преломљених фрагмената носних костију), при чему је увидом у извештаје лекара специјалисте оториноларингологије Клиничко-болничког центра Земун од 10.04.2024. године, радиолошког налаза Клиничко-болничког центра Земун од 10.04.2024. године и извештаја лекара кабинета Центра хитне помоћи Војномедицинске Академије од 11.04.2024. године, утврђено за пацијента ВВ да му је установљена фрактура носне кости. У налазу и мишљењу вештака др Милоша Јанчића, наведено је да се, у судско-медицинском смислу, нагњечина у пределу корена носа, сама за себе, квалификује као лака телесна повреда, а у судско-медицинском смислу, прелом носних костију са дислокацијом (са померањем преломљених фрагмената носних костију) се, сама за себе, квалификује као тешка телесна повреда. Посматрано свеукупно дејство остварене трауматске силе, она је критичног дана код оштећеног ВВ довела до настанка једне јединствене тешке телесне повреде. Повреда коју је оштећени ВВ задобио критичном приликом, припада скупини механичких повреда људског тела, по врсти и карактеру нанесених тупином чврстог и

активно замахнутог механичког оруђа, могуће је снажно замахнутом шаком стиснутом у песницу-задавањем једног снажног удarca у предео лица тј. носног комплекса.

Према оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, и то како у погледу чињеница и околности које се тичу објективних обележја кривичног дела у питању, тако и у погледу субјективног односа окривљеног према извршеном делу, те је на исто правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва законска обележја кривичног дела разбојничка крађа у покушају из члана 205 став 3 у вези члана 30 КЗ, за које је и оглашен кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалбама бранилаца окривљеног АА, Апелациони суд у Београду је нашао да је првостепени суд правилно поступио када је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од три године, у коју му се, на основу одредбе члана 63 КЗ, урачунава време проведено у притвору, при чему је као олакшавајуће околности на страни окривљеног ценио делимично чињенично признање извршења дела, његове породичне прилике, односно да је ожењен и отац једног малолетног детета, док је као отежавајућу околност ценио његову нарочиту дрскост коју је исказао критичном приликом, имајући у виду да су оштећени страни држављани који су били управо стигли у Србију као туристи и да не говоре домаћи језик, као и прекршајну кажњаваност окривљеног више десетине пута због прекршаја из области Одлуке о оглашавању на територији града Београда, Закона о безбедности саобраћаја на путевима, Одлуке о комуналном реду, те Закона о оглашавању.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, без обзира на чињеницу што је првостепени суд, као отежавајућу околност на страни окривљеног, ценио ранију осуђиваност због кривичног дела из групе кривичних дела против живота и тела, и то пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.1994/15 од 20.06.2017. године, због кривичног дела из члана 122 став 2 КЗ, којом му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од десет месеци са роком проверавања од три године, која је, како то произилази из списка предмета, брисана, правилно је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од три године, будући да је, и према оцени Апелационог суда у Београду, овако изречена кривична санкција адекватна тежини учињеног кривичног дела, степену кривице окривљеног, те околностима под којима је кривично дело извршено, и иста је нужна за остваривање сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ. Стога су супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, да је суд изрекао изузетно високу казну и да није на адекватан начин ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног, оцењени као без утицаја на другачију одлуку суда о кривичној санкцији.

Пошто се изјављеним жалбама бранилаца окривљеног АА, према оцени Апелационог суда у Београду, не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде, то су жалбе одбијене као неосноване.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у

Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Росанда Цевердановић Савковић,с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић